

รายงานนวัตกรรม
การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
ในรายวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกทักษะ

นางสาวปิยะวัฒน์ มณีภาค
ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ

โรงเรียนเมืองอุบล
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต ๑

1. **ชื่อนวัตกรรมการเรียนรู้** การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ในรายวิชาภาษาอังกฤษ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกทักษะ
2. **ผู้จัดทำนวัตกรรม** นางสาวปิยะวัฒน์ มณีภาค
3. **ระยะเวลาดำเนินการ** ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567

4. ที่มาและความสำคัญ

โลกในยุคปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วตลอดเวลา ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง การปกครอง สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรม ทั้งนี้เนื่องจากความเจริญทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จากการศึกษาในประเทศไทยต้องเผชิญกับบริบทการเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ ส่งผลให้ มีการกำหนดทิศทางการพัฒนาประเทศในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560 - 2564) กำหนดขึ้นบนพื้นฐานการเสริมสร้างคุณภาพของประชากรให้เข้มแข็งอย่างต่อเนื่อง โดยยึดหลักว่า “คนเป็นศูนย์กลางการพัฒนา” ดังนั้นยุทธศาสตร์การพัฒนาคนและสังคมไทย จึงให้ความสำคัญลำดับสูงกับการพัฒนาคุณภาพคน เนื่องจาก “คน” เป็นทั้งเป้าหมายสุดท้ายที่จะได้รับผลประโยชน์และผลกระทบจากการพัฒนา ขณะเดียวกัน คนเป็นผู้ขับเคลื่อนการพัฒนาเพื่อไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ จึงจำเป็นต้องพัฒนาคุณภาพคนในทุกมิติอย่างสมดุล ทั้งจิตใจ ร่างกาย ความรู้ และทักษะความสามารถ ซึ่งจะนำไปสู่ ความเป็นคนที่สมบูรณ์มีวินัย ใฝ่รู้ มีทักษะ มีความคิดสร้างสรรค์ มีทัศนคติที่ดี รับผิดชอบต่อสังคม มีจริยธรรมและคุณธรรม รวมถึงการสร้างคนให้ใช้ประโยชน์และอยู่กับสิ่งแวดล้อมอย่างเกื้อกูล อนุรักษ์ฟื้นฟู ใช้ประโยชน์ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างเหมาะสม (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2560)

ปัจจุบันการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีเทคนิค กระบวนการ รวมทั้งกิจกรรมที่หลากหลาย น่าสนใจ มีอุปกรณ์การเรียนการสอนที่ทันสมัยมาก จึงใจให้นักเรียนรักเรียน เน้นการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) มีหลักสูตรที่ทันสมัย เช่น Intensive course, Mini program แม้กระนั้นก็ตาม เด็กไทยก็ยังไม่สามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ในสภาพ ความเป็นจริงได้ สาเหตุคือ สภาพแวดล้อม ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ สังคมไทยไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน เมื่อนักเรียนฝึกพูดภาษาอังกฤษที่โรงเรียนแล้วก็ไม่ได้ใช้จึงขาดความต่อเนื่อง (กรมวิชาการ, 2542) และเท่าที่ผ่านมาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในทุกๆระดับไม่ประสบผลสำเร็จ คือผู้เรียนมีความรู้ภาษาอังกฤษแต่ไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยเน้นการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนภาษาอังกฤษจึงมีโอกาสนฝึกฝนภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนน้อยมาก การใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะทักษะการฟัง การพูด จึงเกือบไม่มีโอกาสได้ใช้เลยผู้สอนจึงต้องจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และฝึกทักษะทางภาษา คือการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนโดยใช้เทคนิค และวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพ ทำให้ผู้เรียนจะเกิดความรู้สึกว่าบทเรียนน่าสนใจ น่าเรียน น่ารู้ และได้เรียนรู้สิ่ง

ใหม่ ๆ เพิ่มขึ้น เนื้อหาที่ไม่ยากหรือง่ายจนเกินไป ไม่ทำให้เกิดความท้อถอย เบื่อหน่าย และมีโอกาสฝึกฝนภาษาในรูปแบบกิจกรรมต่างๆ อย่างต่อเนื่อง ผู้เรียนจะรู้สึกเพลิดเพลินต่อการทำกิจกรรม เกิดความชำนาญในการใช้ภาษา โดยไม่รู้ตัว

จากวิเคราะห์สภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเมืองอุบล ที่ผู้ศึกษาปฏิบัติการสอน พบว่า ปีการศึกษา 2566 นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ ค่อนข้างต่ำ ผู้สอนจึงสนใจที่จะจัดการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะเพื่อการสื่อสารโดยใช้สถานการณ์จำลอง มาใช้ในการปรับปรุงพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อความเหมาะสมกับสถานการณ์ที่มีการแพร่ระบาดของโรคไวรัสโควิด-19 และเพื่อส่งเสริมความสามารถในการใช้ทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนและเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้น อีกทั้งช่วยแก้ปัญหาลดผลสัมฤทธิ์ต่ำของนักเรียน ปัญหาการจัดการจัดกิจกรรมของครู ปัญหาครูยังยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง ปัญหาสื่อการสอน รวมทั้งเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนได้คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น รักการทำงาน และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ และวิชาอื่นๆ ตลอดจนเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ตามแนวทางในการปฏิรูปการศึกษาไทยที่ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้

5. วัตถุประสงค์ของนวัตกรรม

1. เพื่อพัฒนาความรู้ความเข้าใจในการเรียนรู้ในรายวิชาภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
2. เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้สถานการณ์จำลอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนในการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะ

6. กลุ่มเป้าหมาย

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

จำนวน 15 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 โรงเรียนเมืองอุบล

เป้าหมาย

เชิงปริมาณ

ผู้เรียนร้อยละ 80 มีความรู้ความเข้าใจในการเรียนรู้ในรายวิชาภาษาอังกฤษ

ผู้เรียนร้อยละ 80 มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ผู้เรียนร้อยละ 90 มีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะ

เชิงคุณภาพ

ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในการเรียนรู้ในรายวิชาภาษาอังกฤษ

ผู้เรียนมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในระดับดี

ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะ

7. เครื่องมือที่ใช้

ที่	เรื่อง	จำนวน
1	แบบฝึกทักษะเพื่อการสื่อสารโดยใช้สถานการณ์จำลอง รายวิชา ภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 3 สถานการณ์ ได้แก่ แบบฝึกทักษะชุดที่ 1 At the market แบบฝึกทักษะชุดที่ 2 Directions แบบฝึกทักษะชุดที่ 3 At the restaurant	2 กิจกรรม 2 กิจกรรม 2 กิจกรรม
2	แผนการจัดการเรียนรู้	6 ชั่วโมง
3	แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ (K)	20 ข้อ
4	แบบประเมินความพึงพอใจ (A)	10 ข้อ

8. กระบวนการพัฒนานวัตกรรม

1. ผู้ศึกษาได้ดำเนินการสร้างแบบฝึกทักษะ โดยศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 หลักสูตรสถานศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (วิชาภาษาอังกฤษ) และคู่มือครูการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ

2. ศึกษาค้นคว้าเอกสาร ตำรา ที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกทักษะเพื่อการสื่อสาร วิชาภาษาอังกฤษ และการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง ซึ่งประกอบด้วย ความหมายของการสอนทักษะเพื่อการสื่อสาร และความหมาย ความสำคัญของการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง

3. สร้างแบบฝึกทักษะโดยใช้สถานการณ์จำลอง จำนวน 3 สถานการณ์ ใช้เวลาเรียนใช้เวลาเรียนทั้งหมด 6 ชั่วโมง โดยแบ่งเนื้อหา กำหนดหัวเรื่องที่จะสอน กำหนดกิจกรรมการเรียนการสอน ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยจัดทำเป็นแผนการจัดการเรียนรู้แต่ละเรื่อง เป็นแนวทางในการผลิตสื่อให้สอดคล้องและเหมาะสมกับกิจกรรม

4. นำแบบฝึกทักษะที่สร้างเสร็จแล้ว เสนอต่อครูที่สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) พิจารณาตรวจสอบ เสนอแนะ เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไข

5. นำชุดตัวอย่างสถานการณ์จำลองเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสาร วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ไปหาทดลองหาประสิทธิภาพ

6. สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 แบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก ทั้งหมด 20 ข้อ ให้ครอบคลุมเนื้อหาตามตารางวิเคราะห์หลักสูตร

7. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สร้างขึ้น เสนอผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา จุดประสงค์ ความเหมาะสมของภาษา แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

8. นำแบบทดสอบเสนอผู้เชี่ยวชาญเพื่อวิเคราะห์ความตรงเชิงเนื้อหา โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์ (IOC)

ระยะเวลาการเก็บรวบรวมข้อมูล ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 โดยจัดกิจกรรมในช่วง
สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ตามตารางสอนที่รับผิดชอบ

กลุ่มเป้าหมาย เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 14 คน

การวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้ สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ

9. หลักการ แนวคิด ทฤษฎีที่ใช้ในการพัฒนาวัตกรรม

9.1 ทฤษฎีและหลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

Savignon (1983) ได้กล่าวถึงความหมาย การสื่อสารว่าเป็นกระบวนการอันต่อเนื่องของการแสดงความรู้สึก การแปลความ ตีความ และการแลกเปลี่ยนข่าวสาร โอกาสของการสื่อสารจะไม่มีที่สิ้นสุด ซึ่งประกอบด้วยสัญลักษณ์และเครื่องหมายที่แตกต่างกันออกไป เช่น สีมิว การแต่งกาย ทรงผม การยืน การฟัง การพยักหน้า การหยุดชะงัก เสียงหรือคำพูด คนเราเกี่ยวข้องกับการสื่อสารตั้งแต่เกิด และเรียนรู้ที่จะต้องสนองในบริบทใหม่ๆ เช่นเดียวกับการสะสมประสบการณ์ของชีวิตจากความคิดและความรู้สึกไปสู่ลักษณะในการเขียน การพูด การแสดงท่าทางการเคลื่อนไหว และน้ำเสียง จึงต้องรู้จักเลือกสรรสิ่งที่เหมาะสมไปใช้

Brown (1980) ให้ความหมายของการสื่อสารไว้ว่า การสื่อสาร หมายถึง กระบวนการรับและการส่งสารที่เกี่ยวข้องระหว่างบุคคลอย่างน้อย ตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ทั้งในด้านการฟัง พูด อ่านและเขียน การพูดจะไม่มี ความหมายและไม่เกิดการติดต่อสื่อสาร หากผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจเรื่องราว ที่พูดหรือจุดประสงค์ของการพูดนั้น ฉะนั้นการสื่อสารจะต้องมีความหมายทั้งต่อผู้ฟังและผู้พูดด้วย

กล่าวโดยสรุป การสื่อสาร หมายถึง กระบวนการแลกเปลี่ยนความรู้ ข่าวสาร ข้อมูล ตลอดจนความคิดเห็นและความรู้สึกระหว่างบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ด้วยวิธีการส่งข้อมูลในรูปแบบต่างๆ ได้แก่ การพูด ซึ่งแสดงออกทางน้ำเสียง การเขียน รวมทั้งการแสดงสีหน้าการแสดงท่าทางต่าง ๆ เป็นต้น และวิธีการรับข้อมูล โดยใช้การฟังการอ่าน ซึ่งการสื่อสารจะประสบผลสำเร็จได้นั้นจะต้องมีความรู้ทางไวยากรณ์ ตลอดจนความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมในสังคมนั้น รวมทั้งความสามารถในการเลือกใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์นั้น ๆ ด้วย

9.1.1 วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach)

แนวคิดพื้นฐานในช่วง ค.ศ. 1975 ได้มีการเสนอการสอนตามแบบใหม่ (The Communicative Approach) ขึ้นโดยมีความเชื่อว่ามีได้เป็นเพียงระบบไวยากรณ์ที่ประกอบไปด้วย เสียง โครงสร้างเท่านั้น แต่ภาษาคือระบบที่ใช้การสื่อสารหรือสื่อความหมายดังนั้นการสอนภาษา จึงควรสอนให้ผู้เรียนภาษาคือระบบที่ใช้ในการสื่อสารหรือสื่อความหมายได้ ไม่ควรให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เฉพาะรูปแบบหรือโครงสร้างของภาษาเท่านั้น ทั้งนี้ เพราะในการสื่อสารนั้นต้องใช้ภาษาเพื่อทำหน้าที่ต่าง ๆ เช่น โต้แย้ง ชักจูง ขออนุญาต ฯลฯ ซึ่งต้องใช้ให้

เหมาะสมตามสภาพสังคมด้วย เช่น การพูดแสดงโต้แย้งนั้นลักษณะคำพูดมิใช่เพียงเพื่อแสดงออกถึงอารมณ์ และความในใจเท่านั้น แต่ต้องคำนึงถึงผู้ฟังด้วย การโต้แย้งกับเพื่อนอาจใช้คำพูดง่ายๆ ตรงๆ ได้

นอกจากนั้นการสื่อสารเป็นกระบวนการอย่างหนึ่ง การรู้รูปแบบหน้าที่และความหมายของภาษาเพียงอย่างเดียวจึงไม่เพียงพอ ถ้าไม่เข้าใจผู้พูดอาจปรับคำพูดใหม่เพื่อสื่อความหมายให้ได้วิธีสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารนี้มีพื้นฐานจากแนวคิดที่ว่า ภาษาคือเครื่องมือในการสื่อสารว่า เป็นความสามารถในการสอนภาษา คือ เพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารซึ่ง Dell Hymes (อ้างถึงใน สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2545) ได้ให้ความหมายของความสามารถในการสื่อสารว่า เป็นความสามารถในการใช้ภาษาหรือตีความความสามารถที่จะเรียนรู้ได้ว่า เมื่อไรควรพูดและควรพูดอะไร กับใคร เมื่อไร ที่ไหนและลักษณะอย่างไร ซึ่งความหมายของความสามารถในการสื่อสารที่เสนอโดย Dell Hymes นี้เป็นที่ยอมรับกัน ได้เสนอองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสารไว้ ซึ่งการสอนให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารไว้ซึ่งการสอนให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารได้นั้น ควรจะต้องสอนสิ่งต่อไปนี้ คือ

1) ความสามารถทางด้านภาษาศาสตร์หรือไวยากรณ์ (Linguistic or Grammatical Competence) อันได้แก่การใช้ทักษะทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน โดยมีองค์ประกอบทางภาษาคือ เสียง ศัพท์ โครงสร้าง เป็นแกนในการสื่อความหมาย ในด้านทักษะการฟัง จะต้องเริ่มจากสามารถจำแนกเสียงได้ไปจนถึงข้อความ ในด้านทักษะการพูดจะต้องออกเสียงได้ถูกต้อง สนทนาโต้ตอบด้วยสำเนียงและจังหวะที่เจ้าของภาษาพอจะเข้าใจได้ ในด้านทักษะการอ่านจะต้องรู้จักใช้กลไกในการเขียนคือ การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การเรียบเรียงประโยคและใช้เครื่องหมายความสัมพันธ์ (Discourse Markers) ตลอดจนการเขียนข้อความในลักษณะต่างๆ

2) ความสามารถทางภาษาศาสตร์สังคม (Socio linguistic Competence) ได้แก่ ความสามารถเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ เช่น รู้ว่าจะต้องใช้ภาษาที่เป็นทางการ หรือไม่เป็นทางการ เป็นต้น

3) ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความ (Discourse Competence) คือมีความรู้เกี่ยวกับการใช้ระเบียบวิธีของความสัมพันธ์ระหว่างประโยค โดยใช้ความทางไวยากรณ์และความสามารถในการเชื่อมโยงความหมายทางภาษาให้เข้ากันได้อย่างถูกต้องมีความเข้าใจ และทำนายความข้างหน้าเกี่ยวกับรูปลักษณะของภาษาที่จะเกิดขึ้นในบริบท (Context) ได้ถูกต้อง

4) ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อสารความหมาย (Pragmatic Competence or Strategic Competence) คือ มีความสามารถในการปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ตลอดจนการใช้กิริยา ท่าทาง สีหน้า และน้ำเสียงในการสื่อความหมายการใช้กลวิธีนี้ เป็นการแสดงออกทั้งในทางคำพูด (Verbal) และไม่ใช่คำพูด (Non-verbal) เช่น การขยายความด้วยคำศัพท์อื่นแทนคำศัพท์ที่ไม่รู้ หรือนึกไม่ออกในขณะนั้น การพยายามอธิบายโดยใช้กิริยาท่าทางประกอบ เป็นต้น

9.1.2 หลักสำคัญในการจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อสื่อสารนี้ มุ่งให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้ โดยใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมกับสภาพสังคม จึงจำเป็นที่ครูผู้สอนจะต้องทำให้บรรยากาศในห้องเรียนเอื้อต่อกระบวนการ

เรียนการสอน ทั้งนี้เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้รับรู้และใช้ภาษาให้มากที่สุด ซึ่ง Morrow (1981) ได้กล่าวถึงหลักสำคัญไว้ 5 ประการ ดังนี้

1) ต้องให้ผู้เรียนรู้ว่าคุณกำลังทำอะไร (Know what you are doing?) การสอนภาษา เพื่อการสื่อสารจะต้องมีจุดประสงค์และเป้าหมายที่แน่นอนสิ่งที่สอนจะต้องเป็นสิ่งที่ผู้เรียนต้องการจะเรียนรู้และนำไปใช้ได้จริง เช่น อ่านคำแนะนำต่าง ๆ ได้เข้าใจ เขียนจดหมาย จองห้องพักได้ ฟังรายการวิทยุได้ ฟังพยากรณ์อากาศได้ เป็นต้น นอกจากนี้กิจกรรมต่างๆ แม้แต่การฝึกรูปแบบทางภาษาที่ครูจัดให้ผู้เรียนนั้น ถือว่าเป็นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารได้ ผู้เรียนสามารถตอบกับตนเองได้ว่า ทำไมจึงต้องฝึกเช่นนั้น ฉะนั้นการฝึกในที่นี้คือ การฝึกอย่างมีความหมายนั่นเอง

2) ส่วนทั้งหมดของภาษาสำคัญกว่าผลรวมของส่วนย่อย (The whole is more than the sum of the parts) หมายความว่า การสอนจะต้องเป็นไปในลักษณะบูรณาการ การแยกสอนเป็นส่วนๆ ไม่ช่วยให้ผู้เรียนรู้การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้เท่ากับการสอนทั้งหมด เพราะส่วนที่ไม่ใช่ตัวภาษา (Nonlinguistic Feature) เช่น การเดา การทำนายล่วงหน้า การตีความหมาย เป็นต้น

3) กระบวนการสื่อสารมีความหมายสำคัญเท่ากับรูปแบบภาษา (The processes are as important as form) ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกภาษาเพื่อการสื่อสาร ควรมีการจัดกิจกรรมให้มีลักษณะเหมือนกับการสื่อสารในสถานการณ์จริงมากที่สุด เหตุและปัจจัยที่ก่อให้เกิดการสื่อสารในชีวิตจริงมีดังนี้

(1) ช่องว่างระหว่างข้อมูล (Information gap) คือความต้องการในการแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน เนื่องจากคู่สนทนาไม่มีข้อมูล หรือมีข้อมูลแต่ไม่เพียงพอ ทำให้ต่างฝ่ายต้องการที่จะทราบ หรือให้ข้อมูลซึ่งกันและกัน

(2) การเลือก (Choice) ผู้เรียนมีโอกาสเลือกพูดหรือเลือกเขียนและกล่าวอย่างไรในการสื่อความหมาย ผู้เรียนสามารถเลือกพูดหรือเลือกเขียนสิ่งที่ตัวเองต้องการและเลือกใช้รูปแบบภาษาที่ตนเองต้องการด้วย

(3) ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ผู้เรียนมีโอกาสทราบว่าการสื่อสารของงานประสบผลสำเร็จหรือล้มเหลวในการสื่อความหมายจะได้ปรับปรุงแก้ไขทันทีทั้งนี้เพื่อให้การสื่อสารเป็นไปอย่างต่อเนื่องและประสบผลสำเร็จในที่สุด

(4) การเรียนรู้เกิดจากการปฏิบัติ (To learn it do it) นั่นคือ ผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเป็นผู้ใช้ภาษามากที่สุด การให้ผู้เรียนสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลกันให้เลือกใช้ภาษาและยังเป็นการปรับบทบาทของผู้สอนให้จัดกิจกรรมที่เอื้อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสได้ใช้ภาษามากที่สุด

(5) ข้อผิดพลาดไม่ใช่สิ่งสำคัญที่จะต้องแก้ไขเสมอ (Mistake are not always a mistake) ผู้สอนจะต้องพิจารณาแก้สิ่งที่ผิดพลาดเฉพาะที่สำคัญ ๆ อันอาจทำให้เกิดความผิดพลาดหรือสับสนในการสื่อสารเท่านั้น เพื่อไม่ให้ผู้เรียนเกิดความท้อถอยที่จะสื่อสารอย่างไรก็ตาม ผู้สอนควรได้เตรียมผู้เรียนให้มีความพร้อมก่อนที่ผู้เรียนจะใช้ภาษา โดยให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลทางภาษาให้เหมาะสมก่อนที่จะได้ใช้ภาษาจริง สอดคล้องกับแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่ Douglas Brown (H.Douglas Brown, 1993)

จากที่กล่าวมาข้างต้นมีความสอดคล้องกับสิ่งที่สมิตรา อังวัฒนกุล (2545) ได้กล่าวถึงหลักสำคัญในการจัดการเรียนการสอนตามแนวการสื่อสาร ซึ่งมีดังนี้คือ

1) ต้องให้ผู้เรียนรู้ว่ากำลังทำอะไร เพื่ออะไร ผู้สอนต้องบอกให้ผู้เรียนทราบถึงความมุ่งหมายของการเรียนและการฝึกใช้ภาษา เพื่อให้การเรียนภาษาเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อผู้เรียน ให้ผู้เรียนรู้สึกว่าการเรียนแล้วสามารถทำบางสิ่งบางอย่างเพิ่มขึ้นได้ นั่นคือ สามารถสื่อสารได้ตามที่ตนต้องการ เช่น ในทักษะการอ่าน เมื่อเรียนหรือฝึกแล้ว ผู้เรียนสามารถอ่านคำแนะนำวิธีใช้อุปกรณ์บางอย่างได้ หรือในทักษะการพูด ผู้เรียนสามารถพูดถามทางไปสถานที่ ที่ต้องการจะไปได้ เป็นต้น

2) การสอนภาษาโดยแยกเป็นส่วน ๆ ไม่ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ได้ดีเท่า การสอนในลักษณะบูรณาการใช้ชีวิตประจำวัน การใช้ภาษาเพื่อการสื่อ มักต้องใช้ทักษะหลายๆ ทักษะ รวมกันไป และในบางครั้งต้องอาศัยกิริยาท่าทางประกอบ ดังนั้น ผู้เรียนภาษาก็ควรจะได้ทำพฤติกรรมเช่นเดียวกับชีวิตจริง ผู้เรียนควรจะได้ฝึกและใช้ภาษาในลักษณะของทักษะรวมตั้งแต่เริ่มต้น

3) ต้องให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการใช้ภาษา กิจกรรมดังกล่าวควรมีลักษณะเหมือนในชีวิตประจำวันให้มากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้จริง กิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap) เป็นกิจกรรมที่เหมาะสมที่สุดอย่างยิ่ง เพราะผู้เรียนที่ทำกิจกรรมนี้จะไม่ทราบข้อมูลของอีกฝ่ายหนึ่ง จึงจำเป็นต้องสื่อสารในชีวิตจริงมาก นอกจากนี้ในการทำกิจกรรมการใช้ภาษาควรให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเลือกใช้ข้อความที่เหมาะสมกับบทบาทและสถานการณ์ด้วยนั่นคือ ผู้เรียนต้องได้เรียนรู้ความหมายของสำนวนภาษาในรูปแบบต่างๆ ด้วย เช่นกัน

4) ต้องให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษามากๆ การที่ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษามากๆ การที่ผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้นั้น นอกจากผู้เรียนต้องทำกิจกรรมการใช้ภาษาดังกล่าวแล้วยังต้องมีโอกาสได้ทำกิจกรรมในรูปแบบต่างๆ ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ด้วย

จากแนวคิด หลักการและข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้น พอสรุปได้ว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้น ได้มุ่งเน้นที่การพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ โดยจะให้ความสำคัญแก่ ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา และการใช้ภาษาอย่างมีความหมาย

9.1.3 รูปแบบการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร

กิจกรรมเป็นปัจจัยสำคัญของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ทั้งนี้เพราะผู้สอนจะใช้กิจกรรมเป็นสื่อเพื่อให้ผู้เรียนได้กล้าแสดงออกทางภาษาโดยมีปฏิสัมพันธ์กับผู้สอนและเพื่อน ๆ ในชั้นกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร คือ กิจกรรมซึ่งผู้เรียนมีจุดประสงค์และมีความต้องการที่จะสื่อสาร ซึ่งเกิดจากตัวผู้เรียนเอง โดยแสดงออกทางเนื้อหา มากกว่ารูปแบบทางภาษา และสามารถเลือกใช้ภาษาแต่ละแบบได้ถูกต้อง ในขณะที่ผู้เรียนกำลังแสดงออกทางภาษาเพื่อการสื่อความหมายอยู่นั้น ผู้สอนจะไม่ขัดจังหวะและจะปล่อยให้แสดงออกอย่างเสรีคือ ไม่มีกำหนดขอบเขตของข้อมูลที่จะนำมาใช้สื่อสาร (Harmer, 1981)

กิจกรรมเพื่อการสื่อสารมีอยู่ 2 ชนิด (Littlewood, 1981)

1) กิจกรรมที่จัดตามวัตถุประสงค์ที่จะสื่อสาร (Functional Communicative Activities) กิจกรรมนี้จะเน้นที่จุดประสงค์ที่จะสื่อสาร เพื่อจะสื่อความหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งในบางครั้งอาจไม่คำนึงถึงความถูกต้องทางไวยากรณ์มากนัก แต่จะดูว่าสามารถจะสื่อสารได้ทันที เมื่อจำเป็นได้ดีเพียงไร

2) กิจกรรมที่จัดเพื่อการปฏิสัมพันธ์ในสังคม นอกจากผู้เรียนจะเลือกใช้ภาษาตามจุดประสงค์ที่จะสื่อสารแล้ว ผู้เรียนจะต้องคำนึงถึงการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันจากสถานการณ์ต่างๆ ในสังคมให้ฝึกใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติที่สุด ในการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้ คือ

- 2.1) จัดให้มีเนื้อหาที่เป็นจริงในชีวิตประจำวัน
- 2.2) สร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนอยากมีส่วนร่วมในกิจกรรม
- 2.3) ให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนข้อมูลที่ไม่รู้มาก่อนซึ่งกันและกัน
- 2.4) จัดให้มีกิจกรรมร่วมกันอย่างเป็นธรรมชาติโดยไม่มีการซักซ้อมมาก่อน
- 2.5) ให้ผู้เรียนเลือกเนื้อหาเองโดยมีจุดประสงค์ของการสอนเป็นสำคัญ
- 2.6) จัดกิจกรรมให้เรียบง่าย ทั้งในด้านการดำเนินงาน และการเตรียม
- 2.7) จัดให้สอดคล้องกับวิชาที่สอนและบูรณาการกับวิชาอื่นๆ

Paulston (1979) ได้เสนอรูปแบบการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

1) การฝึกบทสนทนาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในสังคม (Social Formulas and Dialogues) คือ การจัดกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกใช้บทสนทนาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในสังคม เช่น การฝึกวิธีการทักทาย การลาจาก การแนะนำตนเอง เป็นต้น นักเรียนจะต้องได้รับ การฝึกฝนให้ใช้รูปแบบต่างๆ ให้เหมาะสม และจัดกิจกรรมบทบาทสมมติให้นักเรียนได้ฝึกภาษา

2) กิจกรรมแก้ปัญหา (Problem solving Activities) เป็นกิจกรรมที่สมมติสถานการณ์ให้นักเรียนแก้ปัญหา โดยครูจะให้นักเรียนแก้ปัญหาอย่างหนึ่งซึ่งจะมีแนวทางให้นักเรียนเลือกหลายอย่างในการแก้ปัญหานั้น

3) ควรจัดกิจกรรมบทบาทสมมติ (Role – Play) เป็นกิจกรรมที่มุ่งให้นักเรียนได้รับการพัฒนาด้านพฤติกรรมบางอย่างต่อเพื่อน ซึ่งจะถูกจัดอยู่ในบทบาทต่างๆ กิจกรรมบทบาทสมมตินี้อาจจะทำเพียงง่ายๆ หรือเป็นกิจกรรมที่ได้รับการควบคุมหรือไม่มีการควบคุมเลยก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้เรียน รูปแบบของกิจกรรมบทบาทสมมติ ประกอบด้วย ส่วนสำคัญ 3 ส่วน ได้แก่ สถานการณ์ บทบาทที่ให้และสำนวนที่ใช้พูด อนึ่งการจัดบทบาทสมมติในระดับสูงควรให้ประสบการณ์พื้นฐานแก่นักเรียนก่อน เพราะกิจกรรมไม่เกิดประโยชน์ ถ้านักเรียนจะแสดงในสิ่งที่ตนเองไม่มีประสบการณ์

4) การใช้หน้าที่ของภาษาที่จำเป็นต้องใช้ในสังคม (Community Oriented Tasks) คือ การให้นักเรียนทำกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ฝึกใช้หน้าที่ของภาษาในลักษณะต่าง ๆ ที่จำเป็นต้องใช้ในสังคม เช่น การกรอกแบบฟอร์ม การถามสถานที่ การเขียนจดหมายในลักษณะต่างๆ

9.2 แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning)

ทฤษฎีที่สนับสนุนการจัดการเรียนรู้เชิงรุก ประกอบด้วยหลายทฤษฎี ซึ่งมีแนวคิดมาจาก ปรัชญาการศึกษาพิพัฒนาการนิยม (Progressivism) ปรัชญานี้เกิดขึ้นเพื่อต่อต้านแนวคิดดั้งเดิม ที่การศึกษามักเน้นแต่เนื้อหา สอนให้ท่องจำเพียงอย่างเดียว ทำให้ผู้เรียนพัฒนาด้านสติปัญญาอย่างเดียว ไม่มีความคิดสร้างสรรค์ ไม่มีความกล้าและความมั่นใจในตนเอง ประกอบกับมีความก้าวหน้าในด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทำให้เกิดแนวความคิดปรัชญาการศึกษาพิพัฒนาการนิยมขึ้น ปรัชญานี้เน้นกระบวนการ โดยเฉพาะกระบวนการแก้ปัญหาทางวิทยาศาสตร์ เมื่อนำมาใช้กับการศึกษา แนวทางของการศึกษาจึงต้องพยายามปรับปรุงให้สอดคล้องกับกาลเวลาและภาวะแวดล้อมอยู่เสมอ การศึกษาจะไม่สอนให้คนยึดมั่นในความจริง ความรู้ และค่านิยมที่คงที่ หรือสิ่งที่กำหนดไว้ตายตัว ต้องหาทางปรับปรุงการศึกษาอยู่เสมอ เพื่อนำไปสู่การค้นพบความรู้ใหม่ ซึ่งในการพัฒนาแบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ เรื่อง การนำเสนอข้อมูล ในครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. ทฤษฎีการเรียนรู้ (Learning theory) คือ แนวความคิดของนักจิตวิทยาที่พยายามจะอธิบายเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของมนุษย์ และการเปลี่ยนแปลงนั้นเป็นผลของการฝึกฝนซ้ำซาก และเป็นไปในลักษณะถาวร ซึ่งไม่สามารถมองเห็นและสังเกตได้โดยตรง โดยที่นักจิตวิทยาแต่ละคนก็มีความเชื่อเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของมนุษย์ในลักษณะที่ต่างกันไป จึงเกิดมีทฤษฎีการเรียนรู้ที่สำคัญหลายๆ ทฤษฎี ซึ่งทฤษฎีการเรียนรู้เป็นการกล่าวถึงกฎและหลักการ สามารถอธิบายเงื่อนไขว่าการเรียนรู้จะเกิดขึ้นหรือไม่ (พิมพันธ์ เดชะคุปต์ และเพยาว์ ยินดีสุข, 2548 : 125)

2. ทฤษฎีสรคณิยม (Constructivism) คือ แนวคิดที่เน้นพัฒนาผู้เรียนด้วยการสร้างความรู้ด้วยตนเองของผู้เรียน โดยเน้นความสำคัญของตัวผู้เรียน โดยให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ กระบวนการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการพัฒนาภายในตัวบุคคล ให้พัฒนาความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่ศึกษาขึ้นด้วยตัวเองมากกว่าที่จะรับความรู้ หรือเกิดความเข้าใจจากบุคคลอื่น และบุคคลจะเกิดการเรียนรู้สิ่งใหม่ได้ขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิมของผู้เรียน และกระบวนการเรียนรู้ และการเรียนรู้จะเกิดขึ้นจากการลงมือทำหรือการทำงาน และปฏิสัมพันธ์ร่วมกันระหว่างผู้เรียนในลักษณะการเผชิญสถานการณ์จริง ซึ่งมีหัวใจสำคัญในการจัดการเรียนรู้โดยเน้นการใช้ Active Process และจัดการเรียนรู้เป็นขั้นตอนเพื่อให้ครูผู้สอนสามารถจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาโครงสร้างทางปัญญา ให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนได้นั้น (อัญชลี สิริรินทร์วารวงศ์, 2543: 78)

3. ทฤษฎีการเรียนรู้แบบให้ความร่วมมือ (Cooperative and collaborative learning) กล่าวถึงทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ คือ การเรียนรู้เป็นกลุ่มย่อย โดยมีสมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถแตกต่างกันประมาณ 3-6 คน ช่วยกันเรียนเพื่อให้บรรลุหมายของกลุ่ม โดยองค์ประกอบของการเรียนรู้ตามแนวการเรียนรู้แบบร่วมมือ คือ การพึ่งพากันในทางบวก การปฏิสัมพันธ์เกื้อหนุนกันการกำหนดภาระหน้าที่และความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละคน การใช้ทักษะระหว่างบุคคล (ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ 2552: 46)

4. ทฤษฎีโซเชี่ยลคอนสตรัคติวิซึ่ม (Social constructivism) ของ Vygotsky ที่เน้นการสร้างความรู้ในบริบทการเรียนรู้ทางสังคม โดยเปิดโอกาสให้ครูหรือผู้เรียนที่อาวุโสกว่าแสดงบทบาทในการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยเชื่อว่าวัฒนธรรมจะเป็นเครื่องมือทางปัญญาที่จำเป็นสำหรับ การสร้างความรู้ ปฏิสัมพันธ์ทางสังคม มีบทบาท

สำคัญในการพัฒนาด้านพุทธิปัญญา รวมทั้งแนวคิดเกี่ยวกับศักยภาพในการพัฒนาด้านพุทธิปัญญาที่อาจมีข้อจำกัดเกี่ยวกับช่วงของการพัฒนาที่เรียกว่า Zone of Proximal Development ถ้าผู้เรียนอยู่ระดับต่ำกว่า Zone of Proximal Development จำเป็นที่จะต้องได้รับการช่วยเหลือในการเรียนรู้ ที่เรียกว่า Scaffolding และ Vygotsky เชื่อว่าผู้เรียนสร้างความรู้โดยผ่านทาง การมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับผู้อื่น ได้แก่ เด็กกับผู้ใหญ่ พ่อแม่ ครู และเพื่อน ในขณะที่เด็กอยู่ในบริบทของสังคมและวัฒนธรรม (อมรินทร์ อัมพลพงษ์, 2559: 89)

ความหมายของการจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning)

การจัดการเรียนรู้เชิงรุก เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถ มีสมรรถนะที่สำคัญ และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของการเป็นพลเมืองที่ดีของชาติและโลกนั้น ต้องมีแนวการจัดการเรียนรู้ที่เน้นทักษะสำคัญของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 และเน้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุก Active Learning เพื่อผู้เรียนเกิดทักษะที่สำคัญซึ่งจะนำผู้เรียนไปสู่เป้าหมายการศึกษาโดย นักการศึกษาของประเทศไทยใช้คำภาษาไทย คำว่าการเรียนรู้เชิงรุกแทน Active Learning ซึ่งมีนิยามความหมาย ดังต่อไปนี้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2564 : 20) ได้กำหนดความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบเชิงรุก (Active Learning) หมายถึง เป็นการที่เน้นให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับการเรียนรู้กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการคิดขั้นสูง ด้วยการวิเคราะห์ สังเคราะห์และประเมินค่า ใช้ทักษะพื้นฐานในด้านการอ่าน การเขียน รวมทั้งการฟัง การตั้งคำถามและอภิปรายร่วมกันบูรณาการในการเรียนรู้ ผู้เรียนลงมือปฏิบัติจริง โดยต้องคำนึงถึงความรู้ ความต้องการของผู้เรียนเป็นสำคัญ ทั้งนี้ผู้เรียนจะถูกเปลี่ยนบทบาทจากผู้รับความรู้ไปสู่การสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2562 : 4) ได้กำหนดความหมายของการจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) คือ การเรียนที่เน้นให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กัน กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการคิดขั้นสูง ด้วยการวิเคราะห์ สังเคราะห์และประเมินค่า ไม่เพียงแต่เป็นผู้ฟัง ผู้เรียนต้องอ่าน เขียน ตั้งคำถาม และถาม อภิปรายร่วมกัน ผู้เรียนลงมือปฏิบัติจริง โดยต้องคำนึงถึงความรู้เดิมและความต้องการของผู้เรียนเป็นสำคัญ ทั้งนี้ผู้เรียนจะถูกเปลี่ยนบทบาทจากผู้รับความรู้ไปสู่การมีส่วนร่วมในการสร้างความรู้

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2562 : 4) เสนอแนวคิดของ Active Learning คือ กระบวนการที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อสร้างความเข้าใจลึกซึ้งด้วยการเชื่อมโยงผู้เรียนกับเนื้อหาในองค์ความรู้ที่เป็นข้อเท็จจริง แนวคิดและทักษะผ่านการจัดกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง

จากที่กล่าวมาในข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า การเรียนรู้เชิงรุกเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ใหม่จากการลงมือปฏิบัติกิจกรรมและเชื่อมโยงจากความรู้เดิมด้วยตนเอง จากการเรียนรู้ผ่านกระบวนการคิด การลงมือทำ การตัดสินใจ แก้ปัญหา และนำเสนอข้อมูล จากการเรียนรู้ของตนเองผ่านการมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีและใช้ทักษะกระบวนการที่หลากหลาย ในการเรียนรู้

ความสำคัญของการจัดการเรียนรู้เชิงรุก

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2564 : 21) ได้สรุปความสำคัญของการจัดการเรียนรู้เชิงรุกไว้ ดังนี้

1. การเรียนรู้เชิงรุก ช่วยส่งเสริมให้มีอิสระทางด้านความคิด และการกระทำของผู้เรียน การมีวิจาร์ณญาณ และการคิดสร้างสรรค์ ผู้เรียนจะมีโอกาสมีส่วนร่วมในการปฏิบัติจริง และมีการใช้วิจาร์ณญาณ ในการคิดและตัดสินใจในการปฏิบัติกิจกรรม มุ่งสร้างให้ผู้เรียนเป็นผู้กำกับทิศทางการเรียนรู้ ค้นหาวิธีการเรียนรู้ของตนเองสู่การเป็นผู้รู้คิด รู้ตัดสินใจด้วยตนเอง ดังนั้น Active Learning จึงเป็นแนวทางการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความคิดขั้นสูง ในการมีวิจาร์ณญาณ การวิเคราะห์ การคิดแก้ปัญหา การประเมิน ตัดสินใจ และการสร้างสรรค์

2. การเรียนรู้เชิงรุก จะช่วยส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งความร่วมมือในการปฏิบัติงานกลุ่ม จะนำไปสู่ความสำเร็จในภาพรวม

3. การเรียนรู้เชิงรุก ทำให้ผู้เรียนทุ่มเทในการเรียน จูงใจในการเรียน และทำให้ผู้เรียนแสดงออกถึงความรู้ความสามารถ เมื่อผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรมอย่างกระตือรือร้น ในสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวย ผ่านการใช้กิจกรรมที่ครูจัดเตรียมไว้ให้อย่างหลากหลาย ผู้เรียนเลือกเรียนรู้กิจกรรมต่างๆ ตามความสนใจและความถนัดของตนเอง เกิดความรับผิดชอบ และทุ่มเทเพื่อมุ่งสู่ความสำเร็จ

4. การเรียนรู้เชิงรุก ส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ที่ก่อให้เกิดการพัฒนาเชิงบวกทั้งผู้เรียน และครู เป็นการปรับการเรียนเปลี่ยนการสอน ผู้เรียนจะมีโอกาสได้เลือกใช้ความถนัด ความสนใจ ความสามารถที่เป็นความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual Different) สอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีปัญหา เพื่อแสดงออกถึงตัวตนและศักยภาพของตัวเอง ส่วนครูผู้สอนต้องมีความตระหนัก แนวทางการนิเทศเพื่อพัฒนาและส่งเสริมการจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) ตามนโยบาย ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้ที่จะปรับเปลี่ยนบทบาท แสวงหาวิธีการ กิจกรรมที่หลากหลาย เพื่อช่วยเสริมสร้างศักยภาพของผู้เรียนแต่ละคน สิ่งเหล่านี้จะทำให้ครูเกิดทักษะในการสอน มีความเชี่ยวชาญในบทบาทหน้าที่ ที่รับผิดชอบ เป็นการพัฒนาตน พัฒนางานและพัฒนาผู้เรียนไปพร้อมกัน

5. กระบวนการเรียนรู้เชิงรุก ช่วยสามารถรักษาผลการเรียนรู้ให้อยู่คงทนและยั่งยืน เพราะกระบวนการเรียนรู้ Active Learning สอดคล้องกับการทำงานของสมองที่เกี่ยวกับความจำ โดยสามารถเก็บและจำสิ่งที่ผู้เรียนเรียนรู้อย่างมีส่วนร่วม มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน ผู้สอน สิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ได้ผ่านการปฏิบัติจริง สามารถเก็บในระบบความจำระยะยาว (Long Term Memory)

จากที่กล่าวมาในข้างต้นสรุปได้ว่า การเรียนรู้เชิงรุก มีความสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนจดจำ เรื่องที่เรียนได้อย่างคงทน และมีความเข้าใจอย่างลุ่มลึกจากการปฏิบัติจริงของตนเอง ที่เกิดจาก การเรียนรู้จากการปฏิสัมพันธ์ร่วมกัน ผ่านกระบวนการการคิด การลงมือทำและนำเสนอด้วยตนเอง ซึ่งในการพัฒนานวัตกรรมในครั้งนี้ ผู้จัดทำเน้นการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุกสู่คุณภาพผู้เรียนโรงเรียนที่จะช่วยส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน

ลักษณะของการจัดการเรียนรู้เชิงรุก

นักการศึกษาได้อธิบายถึงลักษณะของการจัดการเรียนรู้เชิงรุก Active Learning ไว้ดังนี้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2562 : 22) ลักษณะของการจัดการเรียนรู้เชิงรุก มีดังนี้

1. เป็นการพัฒนาศักยภาพการคิด การแก้ปัญหาและการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้
2. ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการจัดระบบการเรียนรู้ และสร้างองค์ความรู้โดยมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกัน
3. เปิดโอกาสให้ผู้เรียน มีส่วนร่วมในกระบวนการจัดการเรียนรู้สูงสุด
4. เป็นกิจกรรมให้ผู้เรียนบูรณาการข้อมูล สู่ทักษะการคิดวิเคราะห์และประเมินค่า
5. ผู้เรียน ได้เรียนรู้ความมีวินัย ในการทำงานกลุ่มร่วมกับคนอื่น
6. ความรู้เกิดจากประสบการณ์ และการสรุปของผู้เรียน
7. ผู้สอนเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติด้วยตนเอง

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2560 : 22) สรุปว่า การจัดการเรียนรู้เชิงรุก Active Learning นั้นสามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนอย่างหลากหลาย เช่น กระบวนการกลุ่มการจัดการเรียนรู้โดยใช้โครงงาน การเรียนรู้ผ่านเทคโนโลยี โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ฝึกให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเอง ผู้เรียนทำเองจนสำเร็จตามเป้าหมาย มีการพัฒนาความคิดให้แก่ผู้เรียน ผู้สอนจะเป็นผู้กระตุ้นชักชวนระดมความคิด โดยคำนึงถึงหลักการสำคัญ ดังนี้

1. สิ่งที่กำหนดให้ผู้เรียนทำต้องเกี่ยวข้องกับผู้เรียนโดยตรง
2. กิจกรรมสะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียนได้เรียนรู้อะไรบ้าง
3. มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างครูผู้สอนและผู้เรียน
4. ผู้เรียนสามารถเปรียบเทียบงานกับชีวิตจริง
5. ผู้เรียนสามารถสร้างสถานการณ์ตามที่ผู้สอนกำหนด
6. ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตจริง

9.3 การจัดการเรียนการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง

นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของวิธีสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองไว้คล้ายคลึงกัน ดังนี้ ทิศนา ขัมมณี (2550) กล่าวว่าวิธีสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง คือกระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยให้ผู้เรียนลงไปเล่นในสถานการณ์ที่มีบทบาท ข้อมูล และกติกาการเล่นที่สะท้อนความเป็นจริง และมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่างๆ ที่อยู่ในสถานการณ์นั้น โดยใช้ข้อมูลที่มีสภาพคล้ายกับข้อมูลในความเป็นจริง ในการตัดสินใจและแก้ปัญหาต่างๆ ซึ่งการตัดสินใจนั้นจะส่งผลถึงผู้เล่นในลักษณะเดียวกันกับที่เกิดขึ้นในสถานการณ์จริง เสริมศรี ลักษณะศิริ (2540) อธิบายว่า การใช้สถานการณ์จำลอง เป็นวิธีสอนที่ผู้สอนสร้างสถานการณ์ที่เป็นปัญหา เพื่อฝึกให้ผู้เรียนตัดสินใจแก้ปัญหาโดยใช้ความคิดอย่างอิสระ และมีส่วนร่วมหรือบทบาทในสถานการณ์นั้นๆ ราวกับเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวเอง ซึ่งนับว่าเป็นวิธีสอนที่ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนการสอนเป็นอย่างมาก ระวีวรรณ วุฒิประสิทธิ์ (2530 :) กล่าวว่า การสร้างสถานการณ์จำลอง คือ การจัด

สภาพแวดล้อมเลียนแบบของจริง ให้ใกล้เคียงสภาพความเป็นจริงมากที่สุด และให้ผู้เรียนได้ฝึกการคิดแก้ปัญหา และตัดสินใจจากสถานการณ์ที่เขากำลังเผชิญอยู่นั้น ไสว พักขาว (2544 :) กล่าวว่า วิธีสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองเป็นการจัดการเรียนการสอนที่พยายามให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากสถานการณ์ที่มีความใกล้เคียงความเป็นจริงมากที่สุด โดยการสร้างสถานการณ์จำลองขึ้นในห้องเรียนแล้วให้ผู้เรียนแสดงบทบาทของตนเองตามสถานการณ์นั้นๆ

จากความหมายของการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองทั้งหมดที่นักวิชาการได้กล่าวมา สรุปได้ว่า การสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง หมายถึง กระบวนการที่ผู้สอนใช้ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยผู้สอนจัดสถานการณ์ขึ้นเลียนแบบของจริง โดยกระตุ้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้โดยการแก้ปัญหา ได้ใช้ทักษะกระบวนการคิดและการตัดสินใจจากสถานการณ์นั้นๆ โดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในบทบาทหรือในสถานการณ์นั้นๆ ให้มากที่สุด

ความมุ่งหมายของวิธีสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง

สถานการณ์จำลองเป็นเหตุการณ์ที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อเลียนแบบสถานการณ์จริง ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนให้เกิดความรู้และทักษะที่เกิดจากการได้ปฏิบัติหรือเผชิญในสถานการณ์จำลองนั้นๆ ดังรายละเอียดที่นักการศึกษาท่านให้ข้อคิดเห็นไว้ ดังนี้

ชาญชัย ยมดิษฐ์ (2548) ได้กล่าวถึงความมุ่งหมายของการใช้วิธีสอนนี้คือ มุ่งฝึกให้ผู้เรียนรู้จักการใช้ทักษะต่างๆ ที่ได้เรียนภาคทฤษฎีไปแล้วก่อนเข้าสู่สถานการณ์จริง เพราะในสถานการณ์จริงอาจมีปัญหาด้านผลกระทบต่อชีวิตและทรัพย์สินในกรณีที่เกิดผิดพลาด นอกจากนี้ยังเป็นการฝึกการตัดสินใจแก้ปัญหาต่างๆ ที่เกิดจากสถานการณ์ การกล้าแสดงออกอันจะเป็นการเตรียมพร้อมสำหรับการเข้าสู่สถานการณ์จริงต่อไป

ทศนา แคมมณี (2550) กล่าวว่า วิธีสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง เป็นวิธีการที่มุ่งช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้สภาพความเป็นจริงและเกิดความเข้าใจในสถานการณ์หรือเรื่องที่มีตัวแปรจำนวนมากที่มีความสัมพันธ์กันอย่างซับซ้อน

เสริมศรี ลักษณะศิริ (2540) กล่าวว่า การสอนแบบสถานการณ์จำลอง มีจุดมุ่งหมาย คือ

1. เพื่อให้ผู้เรียนได้พบและรู้จักแก้ปัญหาในปัจจุบันและที่อาจเกิดขึ้นในอนาคตได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. เพื่อให้ผู้เรียนรู้จักหัดคิดสามารถนำเหตุผลมาอภิปราย เพื่อใช้ประกอบการตัดสินใจแก้ปัญหา
3. เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาในการทำงานเป็นกลุ่ม รู้จักวิพากษ์วิจารณ์ อดทนต่อการถูกวิจารณ์ มีวินัยในตนเอง ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น สำนึกในสิทธิของตนเองและผู้อื่น
4. เพื่อเป็นการเปลี่ยนกิจกรรมการสอนจากการสอนจากการยึดผู้สอนเป็นศูนย์กลางมาเป็นการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

และ อินทิรา บุญยาทร (2542) อธิบายว่า ความมุ่งหมายของการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง ประกอบด้วย

1. เพื่อฝึกการคิดวินิจฉัยแก้ปัญหา การควบคุมสถานการณ์ การตัดสินใจในสถานการณ์ที่ผู้เรียนอาจต้องพบในชีวิตจริง

2. เพื่อฝึกการทำงานเป็นกลุ่ม สร้างความสัมพันธ์กับสมาชิกในกลุ่ม การยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น การมีวินัยในตนเอง

3. เพื่อฝึกความกล้าของผู้เรียน ให้กล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงออก เพื่อนำไปสู่การตัดสินใจที่ดีในการแก้ปัญหาต่อไปในอนาคต

สรุปได้ว่า การสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง เป็นการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากสภาพคล้ายความเป็นจริง มีจุดมุ่งหมายที่สำคัญดังนี้ คือ

1. ให้ผู้เรียนรู้จักการใช้ทักษะต่างๆ ที่ได้เรียนภาคทฤษฎีไปแล้วก่อนเข้าสู่สถานการณ์จริง
2. มุ่งฝึกการคิดวินิจฉัยแก้ปัญหา การควบคุมสถานการณ์ การตัดสินใจในสถานการณ์ที่ผู้เรียนอาจต้องพบในชีวิตจริง
3. มุ่งฝึกการใช้ทักษะด้านต่างๆ ที่สำคัญ เช่น กระบวนการคิด การมีส่วนร่วมในการเรียน เป็นต้น
4. มุ่งให้ผู้เรียนเรียนรู้จากสถานการณ์คล้ายความเป็นจริง
5. มุ่งให้ผู้เรียนได้พบและรู้จักแก้ปัญหาในปัจจุบันและที่อาจเกิดขึ้นในอนาคตได้อย่างมีประสิทธิภาพ
6. มุ่งให้ผู้เรียนคิดแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้ กล้าคิดกล้าทำมากยิ่งขึ้น และเตรียมความพร้อมสำหรับการเข้าสู่สถานการณ์จริง
7. มุ่งให้ผู้เรียนรู้จักทำงานเป็นกลุ่ม ยอมรับการวิพากษ์วิจารณ์ และฝึกความอดทน

การสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง เป็นการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากสภาพคล้ายความเป็นจริง มีจุดมุ่งหมายที่สำคัญดังนี้ คือ 1) ให้ผู้เรียนรู้จักการใช้ทักษะต่างๆ ที่ได้เรียนภาคทฤษฎีไปแล้วก่อนเข้าสู่สถานการณ์จริง 2) มุ่งฝึกการคิดวินิจฉัยแก้ปัญหา การควบคุมสถานการณ์ การตัดสินใจในสถานการณ์ที่ผู้เรียนอาจต้องพบในชีวิตจริง 3) มุ่งฝึกการใช้ทักษะด้านต่างๆ ที่สำคัญ เช่น กระบวนการคิด การมีส่วนร่วมในการเรียน เป็นต้น 4) มุ่งให้ผู้เรียนเรียนรู้จากสถานการณ์คล้ายความเป็นจริง 5) มุ่งให้ผู้เรียนได้พบและรู้จักแก้ปัญหาในปัจจุบันและที่อาจเกิดขึ้นในอนาคตได้อย่างมีประสิทธิภาพ 6) มุ่งให้ผู้เรียนคิดแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้ กล้าคิดกล้าทำมากยิ่งขึ้น และเตรียมความพร้อมสำหรับการเข้าสู่สถานการณ์จริง และ 7) มุ่งให้ผู้เรียนรู้จักทำงานเป็นกลุ่ม ยอมรับการวิพากษ์วิจารณ์ และฝึกความอดทน

10. กระบวนการนำนวัตกรรมไปใช้

การนำนวัตกรรมไปใช้ การดำเนินการ โดยใช้แบบฝึกทักษะ

นวัตกรรม ได้แก่ แบบฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ผลลัพธ์ที่คาดหวัง ได้แก่ ทักษะทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ระยะเวลา การเก็บรวบรวมข้อมูล ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 โดยจัดกิจกรรมในช่วง
สอนรายวิชาภาษาอังกฤษตามตารางสอนที่รับผิดชอบ

กลุ่มเป้าหมาย เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 14 คน
การวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้ สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ

11. ผลที่เกิดขึ้นกับกลุ่มเป้าหมาย

ผลการพัฒนาที่เกิดขึ้นกับผู้เรียน ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ดังนี้

1. ผลการพัฒนาเชิงปริมาณ

1) ผู้เรียนจากทั้งหมด 14 คน มีจำนวน 12 คน ที่มีความรู้ความเข้าใจในการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษ เป็นร้อยละ 85.71 ซึ่งสูงกว่าเป้าหมายที่กำหนด คือ ร้อยละ 80

2) ผู้เรียนจากทั้งหมด 14 คน มีจำนวน 12 คน ที่มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับ ดี ซึ่งสังเกตได้จากการสนทนาในสถานการณ์ที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้อง ร้อยละ 85.71 ซึ่งสูงเป้าหมายที่กำหนดไว้คือ ร้อยละ 80

3) ผู้เรียนจากทั้งหมด 14 คน มีจำนวน 14 คน ที่มีความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะคิดเป็นร้อยละ 100 ซึ่งสูงกว่าเป้าหมายที่กำหนด คือ ร้อยละ 90

2. ผลการพัฒนาเชิงคุณภาพ

1) ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษ

2) ผู้เรียนมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับ ดี สามารถพูดโต้ตอบสนทนาในสถานการณ์ที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้อง

3) ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะ

12. บทเรียนที่ได้รับ

จากการพัฒนานวัตกรรมครั้งนี้ เกิดข้อค้นพบ ดังนี้

1. การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ด้วยกระบวนการ PLC จะช่วยให้การพัฒนานวัตกรรมมีความเหมาะสมและถูกต้อง

2. การใช้สื่อที่สร้างขึ้นจากบริบทรอบตัวภายในชุมชน ประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจและการเรียนรู้มีประสิทธิภาพ

3. การเสริมแรงเชิงบวก เช่น การให้คำชื่นชมผลงาน การให้รางวัลฯ จะช่วยให้เกิดกำลังใจในการเรียนรู้

4. การลงมือปฏิบัติเองในสถานการณ์ต่างๆ ผู้เรียนจะเข้าใจได้ดียิ่งขึ้น

13. เงื่อนไขความสำเร็จ

จากการพัฒนานวัตกรรมในครั้งนี้ ประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ เนื่องจากปัจจัยสำคัญ ดังนี้

1. ผู้เรียน มีความมุ่งมั่นตั้งใจ ให้ความร่วมมือในการเรียนรู้ และสนใจเรียนรู้จากสื่อนวัตกรรมที่หลากหลาย
2. ครูผู้สอน มีความรู้ความเข้าใจในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และใช้เทคนิคการจัดการชั้นเรียนเชิงบวก และการเสริมแรง ทำให้การจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพ
๓. ผู้บริหาร มีภาวะผู้นำทางวิชาการ ให้ความสำคัญในการพัฒนานวัตกรรมของครู ได้นิเทศภายในและให้คำแนะนำในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้และนวัตกรรมการเรียนรู้
๔. ผู้ปกครอง ให้การสนับสนุน ให้กำลังใจ ร่วมมือในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนและครู

14. ภาพกิจกรรม

นักเรียนศึกษาคำศัพท์และข้อมูลสถานที่ท่องเที่ยวจากใบความรู้

นักเรียนดูภาพสถานที่ท่องเที่ยวและบอกลักษณะของสถานที่ท่องเที่ยว

นักเรียนสนทนากันตอบข้อมูลสถานที่ท่องเที่ยว

๑๕. ภาคผนวก

- คำอธิบายรายวิชา
- โครงสร้างรายวิชา
- แผนการจัดการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 Around the city
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง Welcome to Ubon
- นวัตกรรม เรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ในรายวิชา
ภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกทักษะ
- ภาพกิจกรรมการเรียนรู้
- คำสั่งคณะกรรมการขับเคลื่อนนวัตกรรม

คำอธิบายรายวิชาพื้นฐาน

อ ๒๑๑๐๒ ภาษาอังกฤษ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑

ภาคเรียนที่ ๒

เวลา ๖๐ ชั่วโมง/ภาคเรียน

จำนวน ๑.๕ หน่วยกิต

ใช้ประโยชน์และข้อความบรรยายเกี่ยวกับตนเอง กิจวัตรประจำวัน ประสบการณ์ วิถีชีวิตและสิ่งแวดล้อม ในชุมชน สถานที่ท่องเที่ยว ได้แก่ วัดหนองบัว วัดนาควาย วัดนธรรม ประเพณีและความเชื่อในจังหวัด อุบลราชธานี เช่น ประเพณีแห่เทียนเข้าพรรษา จับใจความสำคัญ แก่นสาระ การวิเคราะห์ความ เรื่อง เหตุการณ์ที่อยู่ในความสนใจ แสดงความคิดเห็น และการให้เหตุผลประกอบเกี่ยวกับกิจกรรมหรือเรื่องต่างๆใกล้ตัว ใช้ภาษา น้ำเสียงกริยาท่าทางในการสนทนาตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความเป็นมาและความสำคัญ ความเหมือนความแตกต่างของเทศกาลงานฉลอง วันสำคัญ ชีวิตความเป็นอยู่ ประเพณีของเจ้าของ ภาษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการลำดับคำตามโครงสร้างของ ภาษาต่างประเทศและภาษาไทย ใช้ภาษาในการค้นคว้า รวบรวม สรุปและนำเสนอข้อมูลจากสื่อและแหล่ง การเรียนรู้ต่างๆในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ โดยใช้กระบวนการทางภาษา ฝึกปฏิบัติฟัง พูด ฟัง อ่าน เขียน คิดวิเคราะห์ แก้ปัญหา การใช้ทักษะชีวิตและเทคโนโลยี ใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในชีวิตประจำวัน สามารถอ่าน จับใจความสำคัญจากสิ่งที่อ่าน และสามารถสนทนาตามมารยาททางสังคม

เพื่อให้ผู้เรียนใฝ่เรียนรู้ มุ่งมั่นในการทำงาน รักความเป็นไทย และภูมิใจในอัตลักษณ์ของจังหวัด อุบลราชธานี

มีสมรรถนะสำคัญด้านการคิด การสื่อสาร การแก้ปัญหา และสมรรถนะการคิดขั้นสูง ประกอบด้วย การคิดอย่างมีวิจารณญาณ การคิดเชิงระบบ การคิดสร้างสรรค์ และการคิดแก้ปัญหา

รหัสตัวชี้วัด

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้	ตัวชี้วัดระหว่างทาง	ตัวชี้วัดปลายทาง
สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ต 1.1 มาตรฐาน ต 1.2 มาตรฐาน ต 1.๓	ม.1/๑ ม.1/๒ ม.1/๓ ม.1/๔ ม.1/๑ ม.1/2 ม.1/๔ ม.1/๑ ม.1/3	ม.1/๒ ม.1/๕ ม.1/2
สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม มาตรฐาน ต ๒.1 มาตรฐาน ต 2.2	ม.1/1 ม.1/๒ ม.1/3 ม.1/๑ ม.1/2	
สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์ กับกลุ่มสาระเรียนรู้อื่น มาตรฐาน ต 3.1	ม.1/๑	

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้	ตัวชี้วัดระหว่างทาง	ตัวชี้วัดปลายทาง
สาระที่ ๔ ภาษากับความสัมพันธ์ กับชุมชนและโลก มาตรฐาน ต 4.1 มาตรฐาน ต 4.๒	ม.1/๑	ม.1/๑
รวม	16 ตัวชี้วัดระหว่างทาง	4 ตัวชี้วัดปลายทาง

รวมทั้งหมด

20

ตัวชี้วัด

โครงสร้างรายวิชา

อ 21102 ภาษาอังกฤษ ภาคเรียนที่ 2 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ เวลา 60 ชั่วโมง จำนวน 1.5 หน่วยกิต

ลำดับ ที่	ชื่อหน่วยการ เรียนรู้	มาตรฐานการเรียนรู้/ ตัวชี้วัด		สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน
		ระหว่าง ทาง	ปลายทาง			
๑.	Around the city	ต ๑.๑ ม.๑ /3 ม.๑ /4 ต ๑.๒ ม.๑/๑ ม.๑/๔ ต ๑.๓ ม.๑/๑ ต ๒.๑ ม.๑/1 ม.๑/๓ ต ๒.๒ ม.๑/๑ ม.๑/๒ ต ๓.๑ ม.๑/๑	ต ๑.๑ ม.๑ /2 ต. ๔.๑ ม.๑/๑	อ่านออกเสียงบทสนทนา เข้าใจ บทสนทนาที่อ่านและฟัง พูดนำ เสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและ สร้างโปสเตอร์/แผ่นปลิวแนะนำ สถานที่ท่องเที่ยวที่ชื่นชอบ การเดินทาง อาหารขึ้นชื่อ และสร้างโครงงานเขียนบรรยาย เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว การ เดินทาง อาหารขึ้นชื่อ และ กิจกรรมที่ทำ	6	๑๐
๒	School day	ต ๑.๑ ม.๑/๑ ม.๑ /๔ ต ๑.๒ ม.๑/๑ ม.1/๒ ม.๑ /๔ ต ๑.๓ ม.๑/๑	ต ๑.๑ ม.1/๒ ต ๔.๑ ม.๑/๑	อ่านออกเสียงบทพูดแนะนำวิชา ชั้นเรียน อุปกรณ์ ในโรงเรียน พูดโต้ตอบระหว่างบทสนทนา ระหว่างนักเรียนด้วยกันในชั้น เรียนและในโรงเรียน พูดบรรยายเหตุการณ์ที่กำลัง เกิดขึ้น	๑2	๒๐

ลำดับ ที่	ชื่อหน่วยการ เรียนรู้	มาตรฐานการเรียนรู้/ ตัวชี้วัด		สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน
		ระหว่าง ทาง	ปลายทาง			
		ต ๒.๑ ม.๑/๑ ม.๑/๓ ต ๒.๒ ม.๑/๑ ม.๑/๒ ต ๓.๑ ม.๑/๑				
3	At the restuarant	ต ๑.๑ ม.๑/๑ ม.๑ /2 ม.๑ /3 ม.๑ /4 ต ๑.๒ ม.๑/๓ ต ๑.๓ ม.๑/๑ ต ๒.๑ ม.๑/๑ ม.๑/๓ ต ๒.๒ ม.๑/๑ ม.๑/๒ ต ๓.๑ ม.๑/๑	ต ๔.๑ ม.๑/๑	บทสนทนาระหว่างพนักงานเดิน โต้ะกับลูกค้า อ่านข้อความ บรรยายอาหาร พูดโต้ตอบ เกี่ยวกับอาหารและเครื่องดื่มที่ ชอบ และเขียนเมนูอาหาร	๑2	๒๐

ลำดับ ที่	ชื่อหน่วยการ เรียนรู้	มาตรฐานการเรียนรู้/ ตัวชี้วัด		สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน
		ระหว่าง ทาง	ปลายทาง			
4	What do You Like to do?	ต ๑.๑ ม.๑/๑ ม.๑ /2 ม.๑ /3 ม.๑ /4 ต ๑.๒ ม.๑/๕ ต ๒.๑ ม.๑/๑ ม.๑/๓ ต ๒.๒ ม.๑/๑ ต ๓.๑ ม.๑/๑	ต ๑.๓ ม.๑/๒ ต ๔.๑ ม.๑/๑	อ่านออกเสียงบทสนทนาเกี่ยวกับ กิจกรรมยามว่างของคุณ ฟัง คำพูดของคุณและตีความ เกี่ยวกับสิ่งที่ชอบ/ไม่ชอบ เขียน ประโยคบรรยายสิ่งที่ตนเองชอบ ทำและไม่ชอบทำในยามว่าง และ พูดบรรยายสิ่งที่ชอบ/ไม่ชอบทำ ในยามว่างพร้อมทั้งเหตุผล	๑๐	๑๐
5	What do You Want to Be?	ต ๑.๑ ม.๑/๑-๔ ต ๑.๒ ม.๑/๓, ต ๑.๓ ม.๑/๓ ต ๒.๑ ม.๑/๑ ม.๑/๓ ต ๒.๒ ม.๑/๑ ต ๒.๑ ม.๑/๑	ต ๑.๓ ม.๑/๒ ต ๔.๑ ม.๑/๑	นักเรียนฟังคำพูดของคุณ เกี่ยวกับอาชีพในอนาคตอ่าน ข้อความเกี่ยวกับความชอบและ ความต้องการของคุณ พูดโต้ตอบเกี่ยวกับอาชีพและ เหตุผลในการเลือกอาชีพนั้นๆและ เขียนรายงานผลสำรวจอาชีพที่ เพื่อนในชั้นนิยมมากที่สุด	๑๐	๒๐

ลำดับ ที่	ชื่อหน่วยการ เรียนรู้	มาตรฐานการเรียนรู้/ ตัวชี้วัด		สาระสำคัญ	เวลา (ชั่วโมง)	น้ำหนัก คะแนน
		ระหว่าง ทาง	ปลายทาง			
		ต ๓.๑ ม.๑/๑				
๖	What time do You get up?	ต ๑.๑ ม.๑/๑ ม.๑ /2 ม.๑ /3 ม.๑ /4 ต ๑.๒ ม.๑/๑ ต ๑.๓ ม.๑/๑ ต ๒.๑ ม.๑/๑ ม.๑/๓ ต ๒.๒ ม.๑/๑ ม.๑/๒ ต ๓.๑ ม.๑/๑	ต ๔.๑ ม.๑/๑	ฟังคำพูดของบุคคลเกี่ยวกับ กิจกรรมประจำวันของตน อ่านข้อความบรรยายวิธีการ เดินทางไปโรงเรียนของนักเรียน คนหนึ่ง พูดโต้ตอบเกี่ยวกับ กิจกรรมประจำวัน เขียนอีเมล ถึง เพื่อนบอกกิจกรรมสุดสัปดาห์และ เขียนบทสัมภาษณ์บุคคลที่มี ชื่อเสียงและพุดนำเสนอในชั้น เรียน	๑๐	๒๐
รวม					๖๐	๑๐๐

ตารางวิเคราะห์แผนการจัดการเรียนรู้รายหน่วย

หน่วยการเรียนรู้ที่ ๑ ชื่อหน่วยการเรียนรู้ Around the city เวลา ๖ ชั่วโมง

ที่	เรื่อง	สาระการเรียนรู้	เวลา (ชม.)
แผนที่ 1	Welcome to Ubon	แนะนำสถานที่ในจังหวัดอุบลราชธานี	1
แผนที่ 2	Special places in my city	โปสเตอร์/แผ่นปลิวนแนะนำสถานที่ท่องเที่ยว	1
แผนที่ ๓	Where is ...?	บทสนทนาที่อ่านและฟังเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดอุบลราชธานี	1
แผนที่ ๔	Travel Around Ubon	บทบาทสมมติแนะนำสถานที่ท่องเที่ยว	1
แผนที่ 5	Famous dishes	อาหารขึ้นชื่อของจังหวัดอุบลราชธานี	1
แผนที่ 6	Happy day	การแนะนำการจัดทริปท่องเที่ยวอุบลใน 1 วัน	1

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๑

รหัสวิชา อ ๒๑๑๐๑ รายวิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑

หน่วยการเรียนรู้ที่ ๑ Around the city

จำนวน ๖ ชั่วโมง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๑ เรื่อง Welcome to Ubon

เวลา ๑ ชั่วโมง

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ภาคเรียนที่ ๒

ปีการศึกษา ๒๕๖๗

ครูผู้สอน นางสาวปิยะวัฒน์ มณีภาค

สอนวันที่ ๕ เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๗

๑. สาระ มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด สาระที่ ๑ ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต ๑.๑

เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็น
อย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัดระหว่างทาง

ต ๑.๑ ม.๑/๒

อ่านออกเสียงข้อความ นิทาน และบทร้อยกรอง (poem) สั้นๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน

ต ๑.๑ ม.๑/๔

ระบุหัวข้อเรื่อง (topic) ใจความสำคัญ (main idea) และตอบคำถามจากการฟังและอ่าน
บทสนทนา นิทาน และเรื่องสั้น

มาตรฐาน ต ๑.๒

มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและ
ความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัดระหว่างทาง

ต ๑.๒ ม.๑/๑

สนทนา แลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรม และสถานการณ์ต่างๆ
ในชีวิตประจำวัน

มาตรฐาน ต ๑.๓

นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูด
และการเขียน

ตัวชี้วัดระหว่างทาง

ต ๑.๓ ม.๑/๑

พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรมประจำวัน ประสบการณ์ และสิ่งแวดล้อม
ใกล้ตัว

สาระที่ ๒ ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต ๒.๑

เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้
อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

ตัวชี้วัดระหว่างทาง

ต ๒.๑ ม.๑/๑

ใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางสุภาพ เหมาะสมตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของ
เจ้าของภาษา

มาตรฐาน ต ๒.๒

เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา
กับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ตัวชี้วัดระหว่างทาง

ต ๒.๒ ม.๑/๑

บอกความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่างๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำ ตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย

สาระที่ ๔ ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต ๔.๑

ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ตัวชี้วัดปลายทาง

ต ๔.๑ ม.๑/๑

ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา

2. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

สมรรถนะที่ 1 ความสามารถในการสื่อสาร

สมรรถนะที่ 2 ความสามารถในการคิด

สมรรถนะที่ 3 ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต

3. สาระสำคัญ

ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจวัตรประจำวัน กิจกรรม และสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน ประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัวที่น่าสนใจ เช่น ในโรงเรียน

4. สาระการเรียนรู้ (ความรู้ ทักษะ และเจตคติ - K, S, A)

๔.๑ เมื่อเรียนจบหน่วยการเรียนรู้แล้ว ผู้เรียนจะมีความรู้ความเข้าใจ (Knowledge) เกี่ยวกับ

- **Vocabulary**

temple, pagoda, cultural, peaceful, beautiful, scenery

- **Language Structure**

- Subject pronouns: I, you, he/she/it, we, you, they
- Object pronouns: me, you, him/her/it, us, you, them
- The verb 'to be': affirmative, negative, interrogative and short answers
- Capital letters: John, Maths, Monday, April, Spain, etc.

- **Functional Exponents**

- Asking for information:

Bob: Which place do you want to visit?

Susan: I want to visit Wat Prathat Nong Bua.

Bob: Well, it is very beautiful. You can do many activities there such as taking photos, learning the history and so on.

Susan: Wow. That is amazing.

๔.๒ เมื่อเรียนจบหน่วยการเรียนรู้แล้ว ผู้เรียนจะมีความสามารถ (Skills) ในการ

๑. อ่านออกเสียงคำ ประโยค และข้อความสั้นๆ ที่เกี่ยวกับตนเอง กิจกรรม และสถานการณ์ต่างๆ ในโรงเรียน
๒. อ่านจับใจความสำคัญ และอ่านเพื่อศึกษารายละเอียดป้ายประกาศในชุมชน รวมทั้งบทสนทนาที่ใช้ในชีวิตประจำวันในชุมชน
๓. สนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรม และสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวันในชุมชนของตน
๔. พูดบรรยายเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรมประจำวัน ประสบการณ์ และสิ่งแวดล้อมในชุมชน
๕. พูดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม หรือเรื่องใกล้ๆ ตัวในชุมชน พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบสั้นๆ
๖. เขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรมประจำวัน กิจกรรม ประสบการณ์ เรื่องต่างๆ ใกล้ตัว และสิ่งแวดล้อมในชุมชน

๔.๓ เมื่อเรียนจบหน่วยการเรียนรู้แล้ว ผู้เรียนจะมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ และเจตคติ (Attitudes) เกี่ยวกับ

๑. การสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรม และสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวันในชุมชนอย่างสุภาพ เหมาะสมถูกต้องกับกาลเทศะ
๒. การมองเห็นความสำคัญในการเขียนและพูดบรรยายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม หรือเรื่องต่างๆ ใกล้ตัวในชุมชน โดยใช้เหตุผลประกอบอย่างเหมาะสม
๓. การใฝ่เรียนรู้ และมุ่งมั่นในการทำงาน

5. ชิ้นงาน/ภาระงาน (รวบ)

1. เสนอข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวในชุมชน
2. พูดบรรยายให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรม และสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวันในชุมชน
3. พูดแสดงความคิดเห็นโดยให้เหตุผลประกอบสั้นๆ เกี่ยวกับกิจกรรมหรือเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว ในบริบทชุมชน
4. เขียนบรรยายเปรียบเทียบการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมต่างๆ ใกล้ตัวในชุมชน โดยให้เหตุผลประกอบสั้นๆ
5. แสดงบทบาทสมมติในการสนทนาให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรม และสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวันในชุมชน

6. การประเมินผลการ

๖.๑ การประเมินชิ้นงาน/ภาระงานรวบยอด

๑. การประเมินใบงานข้อมูลสถานที่ท่องเที่ยวในชุมชน
๒. การประเมินผลการพูดบรรยายให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรม และสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวันในชุมชน
๓. การประเมินผลการพูดแสดงความคิดเห็นโดยใช้เหตุผลประกอบสั้นๆ เกี่ยวกับกิจกรรม หรือเรื่องต่างๆ ใกล้ตัวในบริบทชุมชน

๔. การประเมินผลงานเขียนบรรยายเปรียบเทียบการแสดงความคิดเห็นกิจกรรมต่างๆ ใกล้เคียงตัวในชุมชน โดยให้เหตุผลประกอบสั้นๆ
๕. การประเมินผลการแสดงบทบาทสมมติในการสนทนาให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรมและสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวันในชุมชน

7. กิจกรรมการเรียนรู้

7.1 ชั่วโมงที่

(Unit 1a)

กิจกรรมนำสู่การ

๑. นักเรียนดูชื่อของหน่วยการเรียนรู้ที่ ๑ (Around the city) แล้วช่วยกันแสดงความคิดเห็นว่าชื่อของหน่วย
๒. การเรียนรู้นี้มีหมายความว่าอย่างไร และน่าจะมีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องใด ครูกระตุ้นคำตอบจากนักเรียน จากนั้นจึงให้นักเรียนเปิดดูเนื้อหาในหน่วยการเรียนรู้นี้คร่าวๆ เพื่อตรวจคำตอบ

Suggested Answer Key

The title refers to our city. I think we will learn about places in our city.

๒. นำเข้าสู่บทเรียนด้วยการชี้แจงให้นักเรียนทราบว่า หน่วยการเรียนรู้ที่ ๑: School days นักเรียนจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับ

- Subject pronouns: I, you, he/she/it, we, you, they
- Object pronouns: me, you, him/her/it, us, you, them
- The verb 'to be': affirmative, negative, interrogative and short answers
- Capital letters: John, Maths, Monday, April, Spain, etc.

เพื่อให้บรรลุมาตรฐานการเรียนรู้ตามตัวชี้วัดชั้นปี ที่มุ่งเน้นการสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตัวเอง กิจกรรมและสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวันในชุมชน การพูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรมประจำวัน ประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมใกล้เคียงตัวในชุมชน รวมทั้งการพูดหรือเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมหรือเรื่องต่างๆ ใกล้เคียงตัวในชุมชน พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบสั้นๆ

๓. นักเรียนรับฟังเพลง “Welcome to Ubon Ratchathani” และบอกจุดเด่นของจังหวัดอุบลราชธานีที่ระบุในเนื้อเพลง

กิจกรรมพัฒนาการเรียนรู้

๑. นักเรียนศึกษาคำศัพท์และข้อมูลสถานที่ท่องเที่ยวในใบความรู้ที่ครูแจกให้

temple, pagoda, cultural, peaceful, beautiful, scenery

๒. นักเรียนใช้โครงสร้างประโยคคำถามและตอบ ดังนี้

Q : Which place do you want to visit?

A : I want to visit Wat Prathat Nong Bua.

ผลัดกันสอบถามข้อมูลจากเพื่อนแต่ละคนให้ได้จำนวนมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ภายในเวลา ๕ นาที จากนั้นให้นักเรียนที่สามารถสอบถามข้อมูลจากเพื่อนได้มากที่สุดและน้อยที่สุดมารายงานหน้าชั้นเรียนว่า ข้อมูลของเพื่อนๆ ที่สำรวจมาได้นั้น แต่ละคนอยากไปเยี่ยมชมสถานที่ใด พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบว่าทำไมจึงสามารถสำรวจข้อมูลได้มาก และทำไมจึงสำรวจข้อมูลได้น้อย ครูใช้ข้อมูลส่วนนี้ประกอบการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เพื่อช่วยเหลือนักเรียนที่มีความสามารถต่ำกว่าคนอื่น

๔. นักเรียนดูภาพสถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดอุบลราชธานีที่ติดบนกระดาน แล้วครูชี้ให้นักเรียนเห็นว่าสถานที่แต่ละแห่งมีลักษณะเหมือนหรือต่างกันอย่างไร

๕. นักเรียนจับคู่คำศัพท์บ่งบอกลักษณะกับสถานที่

๖. นักเรียนจับคู่กันสนทนาถามตอบเกี่ยวกับลักษณะของสถานที่ โดยใช้ประโยคสนทนาในใบความรู้ จนครบทั้ง ๗ แห่ง โดยครูคอยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน

๑. A: What is Wat Prathat Nong Bua like? B: It is very beautiful.

๒. A: What is Wat Thung sri Mueang like? B: It is peaceful.

๓. A: What is Thung Sri Mueang like? B: It is an area of land with grass.
There are statues.

etc.

กิจกรรมรวม

๑. นักเรียนแสดงบทบาทสมมติ โดยใช้บทสนทนาที่เรียนมาถามตอบข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว อย่างง่าย

การวัดและประเมินผล

วิธีการวัด	เครื่องมือ	เกณฑ์
ประเมินการพูดบรรยายให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และสถานที่ท่องเที่ยว	แบบประเมินการพูด	ระดับคุณภาพ ๒ ผ่านเกณฑ์
ประเมินพฤติกรรมบ่งชี้ด้านใฝ่เรียนรู้และมุ่งมั่นในการทำงาน	แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์	ระดับคุณภาพ ๒ ผ่านเกณฑ์

แบบประเมินตนเองของ

ผู้เรียน

คำชี้แจง: ใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องตามระดับความสามารถที่นักเรียนคิดว่าตนเองมี หลังจากที่ได้เรียนรู้จนจบหน่วยการเรียนรู้ที่ ๑ (Around the city) แล้ว

ระดับความสามารถ

- ๔ = พูด/เขียนโดยใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้องสมบูรณ์
๓ = พูด/เขียนโดยใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ได้ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่
๒ = พูด/เขียนโดยใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ผิดค่อนข้างมาก แต่ยังสามารถสื่อสารเข้าใจได้
๑ = พูด/เขียนโดยใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ผิดมาก ต้องปรับปรุง ไม่สามารถสื่อสารได้

รายการประเมิน Competences	ระดับความสามารถ			
	๔	๓	๒	๑
☐ Pronounce vocabulary about places				
☐ introduce myself and greet people				
☐ use capital letters correctly				
☐ talk about places in my city				

ภาพกิจกรรม

นักเรียนศึกษาคำศัพท์และข้อมูลสถานที่ท่องเที่ยวจากใบความรู้

นักเรียนดูภาพสถานที่ท่องเที่ยวและบอกลักษณะของสถานที่ท่องเที่ยว

นักเรียนสนทนาถามตอบข้อมูลสถานที่ท่องเที่ยว

คำสั่งคณะกรรมการขับเคลื่อนนวัตกรรม

คำสั่งโรงเรียนเมืองอุบล

ที่ ๓๕ / ๒๕๖๗

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการขับเคลื่อนพื้นที่นวัตกรรมการศึกษาโรงเรียนเมืองอุบล
ปีการศึกษา ๒๕๖๗

ด้วยโรงเรียนเมืองอุบล ได้สมัครเข้าร่วมโรงเรียนนำร่องพื้นที่นวัตกรรมการศึกษาจังหวัดอุบลราชธานี ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๖ ตามประกาศสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต ๑ ได้ประกาศรายชื่อสถานศึกษานำร่องพื้นที่นวัตกรรมจังหวัดอุบลราชธานี ตามหนังสือที่ ศธ ๐๔๑๘๗/ว๑๖๒๓ ลงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๖๖ ได้อนุมัติสถานศึกษานำร่องพื้นที่นวัตกรรมการศึกษาจังหวัดอุบลราชธานี ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๖ ให้โรงเรียนที่ได้รับการประกาศรายชื่อจัดการเรียนเชิงรุก (active learning) เพื่อยกระดับคุณภาพของผู้เรียน รวมทั้งศึกษาค้นคว้านวัตกรรมเพื่อยกระดับคุณภาพของผู้เรียนตามบริบทหรือตามแนวทางที่คณะกรรมการขับเคลื่อนพื้นที่นวัตกรรมการศึกษาจังหวัดอุบลราชธานี

ดังนั้นเพื่อให้การดำเนินการขับเคลื่อนพื้นที่นวัตกรรมการศึกษาของโรงเรียนเมืองอุบล เป็นไปด้วยความเรียบร้อยบรรลุตามวัตถุประสงค์อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. ๒๕๔๖ แก้ไขเพิ่มเติมทุกฉบับ และมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติมทุกฉบับ โรงเรียนเมืองอุบล จึงแต่งตั้งครูและบุคลากรทางการศึกษาขับเคลื่อนพื้นที่นวัตกรรมการศึกษาโรงเรียนเมืองอุบล ดังนี้

๑. คณะกรรมการอำนวยการ

๑. นายณัฐพงษ์ ดาชา	ผู้อำนวยการโรงเรียน	ประธานกรรมการ
๒. นางสาวนวิรัตน์ ไทยครุฑ	รองผู้อำนวยการโรงเรียน	รองประธานกรรมการ
๓. นางอิงอร จันห์ตรี	ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ	กรรมการ
๔. นางอรัญญา ไชยชนะ	ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ	กรรมการ
๕. นางสุภาภรณ์ สิริชัยวัฒนกุล	ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ	กรรมการ
๖. นางสาวปิยะวัฒน์ มณีภาค	ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ	กรรมการ
๗. นางสาวอิดลยา ปานทรัพย์	ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ	กรรมการ
๘. นางอำพร ทีลี	ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ	กรรมการและเลขานุการ

มีหน้าที่ ให้คำปรึกษา สนับสนุน อำนาจความสะดวก เพื่อให้การดำเนินงานขับเคลื่อนพื้นที่นวัตกรรมการศึกษาเป็นไปด้วยความเรียบร้อย และมีประสิทธิภาพ

๒. คณะกรรมการดำเนินงาน ประกอบด้วยฝ่ายต่างๆ ดังนี้

๒.๑ คณะกรรมการขับเคลื่อนพื้นที่นวัตกรรมการศึกษา ประกอบด้วย

๒.๑.๑ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

๑. นางสาวอิดลยา ปานทรัพย์	ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ
๒. นางสาวสิริลักษณ์ อิชาย	ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ
๓. นางสาวสุภาลัย สร้างโคก	ตำแหน่ง ครูผู้ช่วย

๒.๑.๒ กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์	
๑. นางอำพร ทีลี	ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ
๒. นางปิยะนุช จรุงพรสวัสดิ์	ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ
๓. นางลำพอง ฉัตรสุวรรณ	ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ
๒.๑.๓ กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	
๑. นางอรัญญา ไชยชนะ	ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ
๒. นางเกษมศรี พวงพุ่ม	ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ
๓. นายณฤตล พาทิ	ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ
๒.๑.๔ กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	
๑. นายณฤตล พาทิ	ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ
๒. นางสาวอภิญา จารุกการ	ตำแหน่ง ครูผู้ช่วย
๒.๑.๕ กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษา และพลศึกษา	
๑. นางอิงอร จันทร์ตรี	ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ
๒. นางลำพอง ฉัตรสุวรรณ	ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ
๒.๑.๖ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพ	
๑. นางสาวสิริลักษณ์ ธิชาชัย	ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ
๒. นางสาวสุภาวลัย สร้างโคก	ตำแหน่ง ครูผู้ช่วย
๒.๑.๗ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ	
๑. นางอรัญญา ไชยชนะ	ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ
๒. นางปิยะนุช จรุงพรสวัสดิ์	ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ
๒.๑.๘ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	
๑. นางสาวปิยะวัฒน์ มณีภาค	ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ
๑. นางสาวอนุสรดา ดวงอินทร์	ตำแหน่ง ครูพี่เลี้ยงเด็กพิการ
๒.๑.๘ การศึกษาระดับปฐมวัย	
๑. นางสุภาภรณ์ ศิริชัยวัฒนกุล	ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ
๒. นางภัทรภร อินทรทัต	ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ
๒. นางสาวสุชาดา เจตนาเสน	ตำแหน่ง ครู

มีหน้าที่ ดำเนินการจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) เพื่อยกระดับคุณภาพของผู้เรียนรวมทั้งศึกษาค้นคว้านวัตกรรม เพื่อยกระดับคุณภาพของผู้เรียนตามบริบท หรือ ตามแนวทางที่คณะกรรมการขับเคลื่อนพื้นที่นวัตกรรมการศึกษาอุบลราชธานี

๒.๑ คณะกรรมการฝ่ายประเมินผล ประกอบด้วย.....

๒.๑ คณะกรรมการฝ่ายประเมินผล ประกอบด้วย

๑. นางสาวนวิรัตน์ ไกยครุฑ ตำแหน่ง รองผู้อำนวยการโรงเรียน ประธานกรรมการ
๒. นางอິงอร จันตรีศรี ตำแหน่ง ครูชำนาญการพิเศษ รองประธานกรรมการ
๓. นางสุภาภรณ์ ศิริชัยวัฒนกุล ตำแหน่ง ครูชำนาญการพิเศษ กรรมการ
๔. นางอรุณญา ไชยชนะ ตำแหน่ง ครูชำนาญการพิเศษ กรรมการ
๕. นางอำพร ทีลี ตำแหน่ง ครูชำนาญการพิเศษ กรรมการและเลขานุการ
๖. นางสาวปิยะวิวัฒน์ มณีภาค ตำแหน่ง ครูชำนาญการพิเศษ กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

มีหน้าที่ ๑. วางแผนและจัดทำแบบประเมินผลการดำเนินงานขับเคลื่อนพื้นที่นวัตกรรมการศึกษา ให้เรียบร้อย

๒. ประเมินผล สรุปผลการประเมินให้เรียบร้อยเพื่อเสนอผู้บริหารและผู้เกี่ยวข้องทราบ

ให้ผู้ที่ได้รับมอบหมายหน้าที่ดังกล่าว ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความรับผิดชอบเต็มความสามารถเพื่อบังเกิดผลดีต่อทางราชการสืบไป

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้ เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๑ เดือน เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๗

ลงชื่อ

(นายณัฐพงษ์ ตาขวา)

ผู้อำนวยการโรงเรียนเมืองอุบล